

บทที่ 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในประเทศกำลังพัฒนาที่ความเจริญทางเทคโนโลยีมีส่วนสำคัญในการตอบสนองความต้องการของมนุษย์ทั้งในด้านคุณภาพและปริมาณนั้น ทำให้มนุษย์ขวนขวายหาความสะดวกสบายมากขึ้น มีการใช้ทรัพยากรมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ในทศวรรษที่ผ่านมา นักพัฒนาและนักวางแผนเริ่มตระหนักว่า ผลของการเร่งรัดพัฒนาทางเทคโนโลยีโดยนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้ให้มากที่สุดเพื่อความเจริญทางวัตถุนั้น อาจยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับประชาชนได้ในระดับหนึ่ง ขณะเดียวกันก็ทำให้มนุษย์ต้องเสี่ยงกับภาวะแวดล้อมเป็นพิษอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ *

ผลจากงานวิจัยในต่างประเทศระบุว่า พัฒนาการทางเทคโนโลยีนำมาซึ่งผลประโยชน์และความเสี่ยงไปพร้อมๆ กัน ซึ่งนักวิเคราะห์เศรษฐกิจและนโยบาย ตั้งข้อสันนิษฐานว่าการสวนทางระหว่างต้นทุนทางสังคมและผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นนี้ เป็นสาเหตุของการตัดสินใจเรื่องความเสี่ยงที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตมนุษย์และสิ่งแวดล้อม **

---

* กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม, ความรู้เรื่องสิ่งแวดล้อม, พิมพ์ครั้งที่ 4 (กรุงเทพฯ: กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม, 2535), หน้า 8-9.

Thailand Development Research Institute (TDRI), National Resources and Environment Program. The Monitoring and Control of Industrial Hazardous Waste: Hazardous Waste Management in Thailand (Bangkok: Ramkhamhaeng, February 1995), p. 3.

** Wilkins, L. and Patterson, P. (ed.), Risky Business: Communicating Issues of Science, Risk, and Public Policy (Connecticut: Greenwood Press, 1991), p. 3.

เมื่อมนุษย์ตกอยู่ในภาวะอันตราย การแสวงหาข่าวสารในภาวะความเสี่ยง จึงเกิดขึ้นและมีการสื่อสารในทุกระดับสังคมที่มีการปฏิสัมพันธ์กัน * ทั้งนี้ เพื่อกระตุ้นให้สาธารณชนตระหนักในอันตราย เป็นการเตือนให้รู้จักป้องกันความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน รวมถึงให้ประชาชนยอมรับความเสี่ยงที่เกิดขึ้นและไม่ตกใจจนเกินไป

แบบจำลองที่ 1 แบบจำลองแสดงแนวคิดของ Handmer และ Penning-Rowsell

Handmer และ Penning-Rowsell ** กล่าวไว้ว่า เมื่อเทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวข้องกับมนุษย์ ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางสังคม ผลที่ตามมานอกจากนำความเจริญมาสู่ชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์แล้ว ยังนำความเสี่ยงและอันตรายพ่วงท้ายเป็นปฏิสัมพันธ์ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ อย่างไรก็ตาม มนุษย์มักตีความ "ความเสี่ยง" และ "อันตราย" ในทิศทางที่สับสน เพื่อช่วยให้เข้าใจกระจ่างขึ้น Handmer และ Penning-Rowsell จึงได้ให้คำนิยามทั้งสองไว้ดังนี้

"ความเสี่ยง" หมายถึง ความเป็นไปได้ที่จะเกิดเหตุการณ์หายนะในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ หรืออีกนัยหนึ่งเป็นผลผลิตของเหตุการณ์ที่บ่งบอกถึงระดับความรุนแรงของผลกระทบที่เกิดขึ้น

* The National Research Council (NRC), U.S.Public Health Service, Prevention Report. (Electronic bulletin board). New Brunswick, NJ 1995 (cited February / March 1995). Available from <http://nhic-nt.health.org/nmp/pubs/prevrpt/fmprl.htm>; INTERNET

** 'The Changing Context of Risk Communication', Hazardous and the Communication of Risk (Vermont: Gower Technical, 1990), pp.3, 6-7.

"อันตราย" หมายถึง สถานการณ์ที่นำไปสู่ความเสียหายจนไม่สามารถจัดการได้ *

จากนิยามทั้งสองแสดงให้เห็นว่า ในขณะที่ความเสียหายบางเรื่องอาจนำไปสู่อันตราย แต่ใช้ว่าความเสียหายทุกเรื่องจะนำไปสู่อันตรายเสมอ หากได้มีการประเมินผลและหาวิธีจัดการกับความเสียหาย ** นั้นอย่างถูกต้อง

เมื่อพิจารณาอีกนัยหนึ่งแล้ว "ความเสียหาย" เป็นเรื่องของ การได้รับและการตีความ ข้อมูลจากพื้นฐานความรู้ความเข้าใจของผู้รับสารที่แตกต่างกัน รวมถึงความแตกต่างของลักษณะทางภูมิศาสตร์ เช่น ความใกล้ชิดกับเหตุการณ์เสี่ยง ทำให้ผู้รับสารรับรู้และประเมินความเสี่ยงในระดับที่ไม่เท่ากัน ซึ่งบางคนอาจตีความสถานการณ์เสี่ยงในระดับอันตราย แต่ในสถานการณ์เดียวกันนั้นบางคนอาจตีความว่าไม่มีอันตรายมากนัก

ในอีกทศวรรษหนึ่ง William Leiss (1994) *** เสนอไว้ว่า "อันตราย" สามารถทำหน้าที่เป็นมาตรวัดความเสี่ยงที่เกิดขึ้นในสถานการณ์หนึ่งๆ ตัวอย่างกรณีโรงไฟฟ้าแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) ที่มีการเผาไหม้

---

* สอดคล้องกับแนวคิดของ Campbell (1980) ที่ปรากฏอยู่ใน Douglas M. Risk Acceptability According to The Social Science : Routledge & Kegan Paul, 1986: p. 20,26.

** การจัดการกับความเสียหาย หมายถึง ความพยายามในการเพิ่ม ลด หรือคงไว้ซึ่งระดับความเสี่ยงที่มีผลต่อการรับรู้ของบุคคล

*** cited in Crowley, D. and Mitchell, D. (ed.) Communication Theory Today (Cambridge: Polity Press, 1994), pp. 134-136.

ถ่านหินเพื่อผลิตไฟฟ้าในปริมาณมาก ทำให้เกิดฝุ่นกรวดหรือก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิตและระบบนิเวศวิทยานั้น ได้สร้างประสบการณ์ในแง่ลบต่อชุมชนในพื้นที่ตั้งโรงไฟฟ้าเกี่ยวกับการเผาไหม้ถ่านหินว่าจะก่อให้เกิดความหายนะต่อคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมได้ อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาในอีกมุมมองว่าถ้ามีการเผาไหม้ในปริมาณน้อย แม้ยังถือว่าความเสี่ยงอยู่ แต่โอกาสที่จะเป็นอันตรายอาจไม่เกิดขึ้น หากมีการควบคุมให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่ปลอดภัย

ตัวแปรที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการประเมินความเสี่ยงและอันตราย คือ ภูมิหลังของกลุ่มบุคคล ตัวอย่างของพลังงานนิวเคลียร์ ซึ่งกลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านพลังงานเห็นว่ามีความเสี่ยงน้อยกว่าการผลิตพลังงานในรูปแบบอื่นๆ แต่ประชาชนทั่วไปกลับมองว่ามีความเสี่ยงสูง ทั้งนี้ เป็นเพราะความไม่คุ้นเคยกับเทคโนโลยีในรูปแบบใหม่ ความไม่มั่นใจว่าผู้เชี่ยวชาญจะสามารถควบคุมหรือจัดการกับระบบให้อยู่ในระดับที่ไม่ก่อให้เกิดการรั่วไหล หรือระเบิดเป็นอันตรายขึ้นได้ สิ่งเหล่านี้เป็นตัวแปรที่มาของการรับรู้ความเสี่ยง * ซึ่งหากมีการสื่อสารเพื่อตอกย้ำความเสี่ยงอยู่เสมอ ก็อาจทำให้มวลชนเกิดความตื่นตระหนกจนเกินไปและรับรู้ความเสี่ยงในแง่ของอันตรายแต่เพียงด้านเดียว

ในประเทศไทยพบว่ามีโครงการกำจัดขยะของรัฐบางโครงการที่ก่อให้เกิดมลพิษและส่งผลกระทบต่อความไม่มั่นใจในการดำเนินงานของรัฐ เช่น กรณีบ่อทิ้งขยะของเทศบาลบ้านเกษตรใหม่ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ หรือที่ทิ้งขยะของเทศบาลเมืองพัทลุง ซึ่งส่งกลิ่นเหม็นและแก๊สพิษสู่ชุมชนในละแวกนั้น

เช่นเดียวกับกรณีของโรงไฟฟ้าพลังความร้อนจากขยะ จังหวัดเชียงใหม่ ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค(กฟภ.)ที่จะทำการศึกษาอาจเป็นอีกตัวอย่างที่สะท้อนถึงความล้มเหลวทางการสื่อสารในภาวะความเสี่ยงของรัฐและ กฟภ.ในการพยายามทำความเข้าใจกับ

---

* สาเหตุการรับรู้ความเป็นไปได้ที่จะเกิดอันตรายต่อชีวิตและสิ่งแวดล้อมของมนุษย์

ประชาชนในพื้นที่ให้ยอมรับการก่อสร้างตามโครงการ ซึ่งระบุว่าจัดทำขึ้นเพื่อแก้ไข ปัญหาขยะถิ่นเมืองให้กับจังหวัดเชียงใหม่ โดยนายยะมาเผาร่วมกับถ่านหิน ผลิตไฟฟ้า เป็นพลังงานสำรอง 20 เมกกะวัตต์ ให้กับท้องถิ่นและเป็นโครงการนำร่องให้แก่จังหวัด อื่นที่ประสบปัญหาด้านการจัดการขยะต่อไป

อย่างไรก็ตาม โครงการนี้ถูกต่อต้านจากกลุ่มนักการเมืองในระดับชาติและระดับ ท้องถิ่น กลุ่มที่คัดค้าน ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มที่อ้างว่าเป็นตัวแทนองค์กรนักศึกษาภาค เหนือ กลุ่มที่อ้างตัวว่าเป็นองค์กรภาคเอกชน (องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร) ตลอดจนคณะ กรรมการประสานงานประชาชนเพื่อท้องถิ่นและกลุ่มอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ชำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ โดยระบุว่าโครงการนี้ก่อให้เกิดมลภาวะแก่ชุมชนในท้อง ถิ่นและหน้าที่ในการกำจัดขยะควรอยู่ในความรับผิดชอบของเทศบาลและสุขภาพ

ยิ่งไปกว่านั้น ยังเห็นว่า กฟภ.ไม่ควรแข่งกับการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ในการผลิตกระแสไฟฟ้า โดยให้เหตุผลว่า กฟภ.สามารถผลิตกระแสไฟฟ้าได้เพียงพอ เกิดความต้องการของประชาชน ทั้งนี้เนื่องจากได้วางแผนในการผลิตกระแสไฟฟ้าไว้ ล่วงหน้าแล้วถึง 10 ปี ในขณะที่ กฟภ.ชี้แจงว่าโครงการดังกล่าว เป็นส่วนหนึ่งของการ ดำเนินตามนโยบายของกระทรวงมหาดไทย เพื่อให้บริการด้านสังคมและเป็นการบำบัด ทุกข์บำรุงสุขแก่ราษฎร อย่างไรก็ตาม เมื่อตรวจสอบจากพระราชบัญญัติ กฟภ. ฉบับ พ.ศ.2503 ได้ระบุถึงภาระหน้าที่ของ กฟภ.ไว้ดังนี้

"หน้าที่ในการผลิต จัดให้ได้มา จัดส่งและจำหน่ายพลังไฟฟ้าให้แก่ประชาชน ธุรกิจ และอุตสาหกรรมต่างๆ ในเขตจำหน่าย 73 จังหวัด ทั่วประเทศ ยกเว้นกรุงเทพ มหานคร นนทบุรีและสมุทรปราการ"

นั่นหมายความว่า ประเด็นที่กล่าวหาว่า กฟภ.ไม่มีหน้าที่ผลิตไฟฟ้าเป็นอันดับไป แต่หน้าที่ในการกำจัดขยะไม่มีระบุในพระราชบัญญัติของ กฟภ. ความขัดแย้งระหว่าง กฟภ. นักการเมืองท้องถิ่นกับกลุ่มที่คัดค้าน ปรากฏให้เห็นเป็นรูปธรรมในเวลาต่อมา

เมื่อโครงการได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2538 ให้ก่อสร้างที่ตำบลน้ำแพร่ อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ในขณะที่ กฟภ.ยังไม่ได้รับอนุญาตจากสภาตำบลให้ใช้พื้นที่ก่อสร้างประกอบกับยังไม่ได้เข้าไปทำประชาพิจารณ์เพื่อขอความเห็นชอบจากราษฎรในพื้นที่ก่อน แม้ว่า กฟภ.จะเสนอมาตรการป้องกันมลพิษและระบบจะสร้างระบบสาธารณูปโภคเพื่อสร้างความเจริญให้กับท้องถิ่นที่เป็นที่ตั้งโรงไฟฟ้าพลังความร้อนจากขยะ แต่การกระทำที่ข้ามขั้นตอนของ กฟภ.ทำให้ชาวบ้านตำบลน้ำแพร่คัดค้านโครงการ จนนำไปสู่เหตุการณ์ประท้วงที่ทวีความรุนแรงขึ้นทุกขณะ (ดูรายละเอียดลำดับเหตุการณ์สำคัญใน ภาคผนวก ก) จนกระทั่ง กฟภ.ตัดสินใจจะย้ายพื้นที่ก่อสร้างไปยังตำบลบ้านปงในอำเภอเดียวกัน แต่ก็ยังได้รับการคัดค้านจากชาวบ้านตำบลบ้านปงด้วยเหตุผลที่ว่า กฟภ.ไม่ได้ปฏิบัติตามมติของคณะรัฐมนตรีที่ระบุเห็นชอบให้ก่อสร้างตามโครงการในพื้นที่ตำบลน้ำแพร่ดังที่กล่าวไปข้างต้น

การชุมนุมประท้วงโดยกลุ่มที่คัดค้านเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อต่อต้านการก่อสร้างโรงไฟฟ้าฯ มีการโจมตีทางใบปลิว สื่อกลางแจ้ง สื่อหนังสือพิมพ์ และวิทยุท้องถิ่น จัดเวที สาธารณะและออกมาเคลื่อนขบวนคัดค้านผ่านสื่อโทรทัศน์ ในขณะที่ทาง กฟภ.ได้พยายามออกมายืนยันข้อเท็จจริงของโครงการให้ราษฎรในจังหวัดเชียงใหม่รับทราบเช่นกัน ผ่านสื่อโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์และวิทยุ ที่เผยแพร่ในท้องถิ่นและกรุงเทพฯ มีการเข้าประชาสัมพันธุ์ในพื้นที่ก่อสร้างโรงไฟฟ้าฯ ฉายสื่อวิดิทัศน์ จัดนิทรรศการ สื่อกลางแจ้ง ไปสเตอร์ เอกสารแจก แผ่นพับ จัดทำประชาพิจารณ์และเปลี่ยนชื่อโครงการผ่านสื่อมวลชนถึง 4 ครั้ง เพื่อลบภาพลักษณ์โรงกำจัดขยะที่ขายไฟให้เป็นโรงกำจัดขยะเพื่อสิ่งแวดล้อม

แต่ถึงกระนั้น ก็ยังไม่สามารถลดกระแสต่อต้านให้ลดลงได้ มิแต่จะมากขึ้นจนในที่สุดความขัดแย้งที่เกิดขึ้นและรับทราบในหมู่ประชาชนใน จังหวัดเชียงใหม่เป็นส่วนใหญ่ ได้ถูกถาปนจนกลายเป็นปัญหาความขัดแย้งที่ผู้คนรับทราบกันในระดับประเทศ จนคณะรัฐมนตรีต้องพิจารณาทบทวนมติเห็นชอบการก่อสร้างโรงไฟฟ้าฯ เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2538 ใหม่อีกครั้ง ผลปรากฏว่าได้มีมติเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2538 ให้ กฟภ.ระงับการก่อสร้างตามโครงการไว้ก่อนจนกว่าจะหาพื้นที่ที่เหมาะสมและทำความเข้าใจ

กับประชาชนในพื้นที่ได้ การดำเนินงานตามโครงการจึงถูกระงับไว้จนถึงบัดนี้ รวมถึงการเข้าไปทำความเข้าใจกับชาวบ้านตำบลบ้านปง ซึ่งยังมีกระแสการคัดค้านรุนแรง ในเวลาต่อมา กฟภ.จึงแสวงหาพื้นที่ใหม่ในการเข้าไปทำประชาพิจารณ์ โดยเลือกพื้นที่ตำบลคอนแก้ว อำเภอแม่ริม และตำบลสันกลาง อำเภอสันป่าตองในจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นที่คาดหมายว่าพื้นที่ดังกล่าวพื้นที่ใดที่หนึ่ง อาจเป็นเป้าหมายการก่อสร้างต่อไปของ กฟภ. แต่ก็ยังไม่มีเหตุการณ์ขัดแย้งในระดับที่เรียกว่ารุนแรง เช่น การใช้กำลังหรือการก่อฝูงชน

จากเหตุการณ์ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ทำให้ประชาชนในพื้นที่ (ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ผู้รับสาร") รู้สึกว่าตนเองกำลังตกอยู่ในภาวะความเสี่ยง การรับทราบข่าวสารจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นจาก กฟภ.สื่อบุคคล กลุ่มคัดค้านและสื่อมวลชน บ่อมก่อให้เกิดความสับสนในความน่าเชื่อถือของข่าวสารที่มีส่วนของความแตกต่างในเนื้อหาสารในแต่ละแหล่งข้อมูล การวิจัยในครั้งนี้จะช่วยอธิบายการสื่อสารของผู้รับสารในภาวะความเสี่ยงเมื่อได้รับข่าวสารจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ในช่วงก่อนการถูกลบของเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุการณ์รุนแรงและหลังจากที่รัฐบาลสั่งระงับโครงการ โดยศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับสารเกี่ยวกับโครงการกับความเชื่อที่มีต่อแหล่งข้อมูลในการจัดการกับความเสี่ยง ปัจจัยที่ทำให้ผู้รับสารรับรู้ความเสี่ยงและการใช้ข่าวสารในการจัดการกับความเสี่ยง

ปัญหาคำวิจัย

1. การรับข่าวสารจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ผู้รับสารเปลี่ยนแปลงการรับรู้ความเสี่ยงหรือไม่ อย่างไร ภายหลังจากที่รัฐบาลสั่งระงับโครงการ
2. ปัจจัยใดบ้างที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมของผู้รับสารในภาวะความเสี่ยงและมีลำดับความสำคัญแตกต่างกันเพราะเหตุใด
3. ผู้รับสารใช้ข่าวสารในการจัดการกับความเสี่ยงอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. วิเคราะห์กระบวนการสื่อสารในภาวะความเครียดที่ประกอบด้วยผู้รับสาร ผู้ส่งสาร และสาร
2. วิเคราะห์การใช้ข่าวสารในการดำเนินกิจกรรมเพื่อจัดการกับความเครียดของผู้รับสาร

ข้อสันนิษฐานเบื้องต้น

สื่อมวลชนมีอำนาจในการขยายผลความเครียดมากกว่าสื่อบุคคล แต่สื่อบุคคลสามารถสื่อสารเพื่อลดความเครียดได้ดีกว่าสื่อมวลชน

ขอบเขตการวิจัย

ศึกษาสารโครงการโรงไฟฟ้าพลังความร้อนจากขยะ จังหวัดเชียงใหม่ ตั้งแต่ปี 2538-2539 ซึ่งเป็นระยะของการขออนุญาตใช้พื้นที่ในจังหวัดเชียงใหม่ เป็นสถานที่ตั้งโครงการ

การนิยามศัพท์

การสื่อสารในภาวะความเครียด หมายถึง

1. กระบวนการสื่อสารในภาวะความเครียดที่ประกอบด้วยผู้รับสาร ผู้ส่งสาร (แหล่งข้อมูล) และสาร

2. การใช้ข่าวสารในการดำเนินกิจกรรมเพื่อจัดการกับความเครียด

พฤติกรรมสื่อสารในภาวะความเครียด หมายถึง การแสดงออกทางความคิด และการกระทำของผู้รับสาร ในมิติของ

- 2.1 ประเด็นข่าวสารที่รับทราบจากแหล่งข้อมูลต่างๆ
- 2.2 การเปิดรับสารโครงการจากแหล่งข้อมูลต่างๆ
- 2.3 เหตุผลที่แสวงหาข่าวสาร

2.4 การเปลี่ยนแปลงการรับรู้ความเสี่ยง

2.5 การรับรู้แนวทางการจัดการกับความเสี่ยงที่แหล่งข้อมูลต่างๆ

นำเสนอต่อผู้รับสาร

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมการสื่อสารของผู้รับสาร หมายถึง ปัจจัย 3 ปัจจัย คือ ปัจจัยด้านผู้รับสาร ปัจจัยด้านผู้ส่งสารและปัจจัยด้านตัวสาร โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ปัจจัยด้านผู้รับสาร

1.1 สาเหตุการรับรู้ความเสี่ยง

1.2 ความเชื่อถือข่าวสารจากแหล่งข้อมูลต่างๆ

1.3 ปริบทของการสื่อสาร (ปริบททางการเมือง สังคม และวัฒนธรรม)

2. ปัจจัยด้านผู้ส่งสาร (แหล่งข้อมูล)

2.1 ประเด็นข่าวสารที่นำเสนอต่อผู้รับสาร

2.2 รูปแบบการสื่อสาร

- ทางเดียว / สองทาง

- บนลงล่าง / ระดับเดียวกัน

2.3 ศักยภาพในการเข้าถึงผู้รับสาร

2.4 ปริบทของการสื่อสาร (ปริบททางการเมือง สังคม วัฒนธรรม)

3. ปัจจัยด้านตัวสาร ได้แก่ ลักษณะของข่าวสาร

3.1 ความน่าเชื่อถือของข่าวสารที่ผู้รับสารได้รับจากแหล่งข้อมูลต่างๆ

3.2 ความเพียงพอของข่าวสาร (เชิงปริมาณ) / ความน่าสนใจของ

ข่าวสาร (เชิงคุณภาพ)

การใช้ข่าวสารในการดำเนินกิจกรรมเพื่อจัดการกับความเสี่ยง หมายถึง วิธีการที่ผู้รับสารใช้ข้อมูลเพื่อช่วยลดความเสี่ยงด้วยการชักจูงใจ การใช้กำลัง และการเจรจาต่อรองเพื่อหาแนวร่วมมาสนับสนุน

แหล่งข้อมูล หมายถึง แหล่งที่สามารถให้ข้อมูลเรื่องโครงการโรงไฟฟ้าพลังความร้อนจากขยะ จังหวัดเชียงใหม่ แก่ผู้รับสาร จำนวน 4 แหล่ง คือ

1. สื่อบุคคล
2. สื่อมวลชน
3. การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค
4. กลุ่มคัดค้าน

สื่อบุคคล หมายถึง แหล่งข้อมูลบุคคล 3 แหล่งที่ผู้รับสารแสวงหาข่าวสารได้แก่

1. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ทรงคุณวุฒิในท้องถิ่น
2. เพื่อนบ้าน
3. นักการเมืองระดับท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ ในเขตตำบลน้ำแพร่ ตำบลบ้านปง อำเภอหางดง ตำบลคอนแก้ว อำเภอแม่ริม ตำบลสันกลาง อำเภอสันป่าตอง และนักการเมืองระดับชาติ

สื่อมวลชน หมายถึง สื่อมวลชนประเภทโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ในจังหวัดกรุงเทพฯ และเชียงใหม่

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (กฟภ.) หมายถึง เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์โครงการโรงไฟฟ้าพลังความร้อนจากขยะ จังหวัดเชียงใหม่ ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

กลุ่มคัดค้าน หมายถึง กลุ่มบุคคล 4 กลุ่ม ประกอบด้วย

1. กลุ่มที่อ้างตัวเป็นตัวแทนนักศึกษาภาคเหนือ
2. กลุ่มที่อ้างตัวว่าเป็นองค์กรภาคเอกชน (องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร)
3. คณะกรรมการประสานงานประชาชนเพื่อท้องถิ่น
4. กลุ่มอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลจากการวิจัยเป็นแนวทางในการเลือกใช้กลยุทธ์ที่เหมาะสมในการสื่อสารเพื่อลดความเสี่ยงสำหรับหน่วยงานราชการที่จำเป็นต้องจัดทำโครงการที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมในอนาคต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย